

2. Супіханов Б. К. Розвиток ринків аграрної продукції / Супіханов Б.К. — К.: ННЦ «Інститут аграрної економіки», 2009. — 538 с.
3. Минів Р. М. Державне регулювання галузі птахівництва / Р. М. Минів, Б.Б. Батюк // Економіка АПК. — 2007. — №3. — С. 46–50.
4. Ярошенко Ф. О. Птахівництво України: стан, проблеми в перспективі розвитку / Ф. О. Ярошенко. — К.: Аграрна наука, 2004. — 506 с.

Решітко Л. В.,
науковий керівник — **Зеленський А. В.,** викладач,
Інститут бізнесу і фінансів Подільського державного
аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський

СУЧАСНИЙ СТАН І ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ АГРАРНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

Унаслідок реформування системи економічних відносин в Україні протягом останніх років виникли значні кризові явища, що охопили увесь господарський комплекс держави, зачепили без винятку усі галузі. Більшість із галузей, як наслідок, продовжує залишатися високовитратними. Це істотно впливає на ефективність. У першу чергу це стосується підприємств аграрного сектору економіки України.

Згідно даних Державного комітету статистики у 2013 р. обсяг виробництва валової продукції сільського господарства в усіх категоріях господарств становив 132 245 млн грн.

Однією з ключових проблем агропромислового виробництва України досі є низький ступінь освоєння підприємствами сучасних інноваційних технологій, через що у галузі автоматично унеможливується процес зниження собівартості сільськогосподарської продукції та зростання її якості і безпечності, які б відповідали міжнародним стандартам.

Можливим варіантом виходу з нинішнього кризового стану може стати перехід аграрного виробництва від галузевої форми розвитку до іншої конкурентної, в якій би відбувався процес взаємодії вільних ринкових сил згідно з принципом самоорганізації — кластерна форма [1, с. 63].

Нині постає ряд питань, які необхідно розв'язати:

- поліпшення якості продукції;
- забезпечення екологізації продукції;
- мінімізація використання продукції;

- забезпечення конкурентоспроможності продукції;
- оптимізація рівня цін;
- задоволення попиту на ринку і надання максимуму пропозиції [2, с. 96].

Зміцненню конкурентоспроможності продукції АПК перешкоджають такі чинники:

- низький рівень розвитку фінансово-кредитної системи;
- відсутність галузевих кооперативних банків;
- нерозвиненість сфери страхування кредитних і виробничих ризиків;

- нерозвиненість інфраструктури АПК;
- низький рівень спеціалізації функціонуючих господарств.

Основними напрямками подолання даних проблем є:

- збільшення експортного потенціалу вітчизняних виробників сільськогосподарської продукції;
- налагодження сучасної інфраструктури аграрного;
- посилення кооперації виробників сільськогосподарської продукції;
- налагодження співпраці між виробниками сільськогосподарської продукції та дослідними установами;
- створення спеціалізованих банків для кредитування сільськогосподарських підприємств на пільгових засадах [3, с. 86].

Головною метою державного регулювання економіки агропромислового комплексу є економічна та соціальна стабільність держави та закріплення існуючого ладу як усередині країни, так і за кордоном, адаптація його до мінливих умов буття. Від цієї головної мети опосередковується і розгалужується так зване дерево конкретних цілей, без яких не може бути досягнута і головна ціль. Ці конкретні цілі невід'ємно пов'язані з об'єктами державного регулювання економіки [3, с. 88].

Розв'язання проблем розвитку агропромислового комплексу України лежить у площині як аграрної, так і регулятивної, регіональної та соціальної політики. Щодо першої, то йдеться саме про підтримку прагнень виробників сільськогосподарської продукції здійснювати її зберігання. Переробку, реалізацію, що дає можливість значно збільшити власні доходи, створити робочі місця, поліпшити добробут сільських жителів.

У процесі реалізації регіональної політики мали би враховуватись інтереси щонайменше для досягнення таких цілей: забезпечення високого рівня якості життя людини; максимального наближення послуг, що надаються органами публічної влади, до споживачів; розбудови та модернізації інфраструктури тощо [1, с. 65].

Отже, сьогодні існує нагальна потреба прийняття в аграрному секторі невідкладних та ефективних заходів з метою припинення подальшого розвитку негативних тенденцій і забезпечення зростання масштабів виробництва більшості видів сільськогосподарської продукції, покращення якості продукції, поліпшення цінової кон'юнктури на споживчому ринку, тощо.

Як бачимо, нинішня ситуація в сільському господарстві України вимагає пошуку наукових шляхів виходу з економічної кризи. Обов'язковими умовами економічного зростання галузі є створення ефективних систем ціноутворення, податкової політики, кредитування, інвестування.

Список використаних джерел

1. *Бородіна О., Прокопа І.* Сільський розвиток в Україні: проблеми становлення // Економіка України. — 2009. — №5. — С. 59–67.
2. *Березовський В.* Фінансовий механізм регулювання експортно-імпорتنих операцій із сільськогосподарською продукцією // Економіка АПК. — 2008. — №1. — С. 94–100.
3. *Бабенко А.* Державне регулювання та підвищення конкуренто спроможності аграрного сектору // Економіка АПК. — 2008. — №5. — С. 85–88.

Романенко В. С.,
науковий керівник — **Сокол Я. С.,** к. е. н., старший викладач,
Таврійський державний агротехнологічний університет
м. Мелітополь

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ПРОНИКНЕННЯ ПІДПРИЄМСТВ НА РИНОК МЕДУ УКРАЇНИ

Україна є однією з провідних країн світу, що мають розвинене бджільництво. Однак, у результаті організаційно-структурних змін в аграрному секторі в останні роки в бджільництві, як і в багатьох інших галузях сільськогосподарського виробництва, спостерігається негативна тенденція до скорочення чисельності бджолиних сімей і зниження їхньої продуктивності. Розвиток галузі бджільництва та формування ринку його продукції нині набуває вагомого значення [1].

Не досліджені питання розвитку ринкових відносин між виробниками, переробниками та реалізаторами продукції бджільниц-